

"Schrijven is een worsteling en een genade"

Nel Verschoor-Van der Vlis (1909-1996)

De schrijfster Nel Verschoor-Van der Vlis werd als Neeltje van der Vlis geboren op 2 maart 1909 als jongste dochter van de Vlaardingse reder Dirk Adriaan van der Vlis en zijn vrouw Klazina van Dorp. Er waren al een oudere broer en zus in het gereformeerde gezin Van der Vlis. De kinderen kregen thuis een beschermde opvoeding. Nel zei daarvan later dat het ouderlijk huis haar steeds een veilig gevoel had gegeven. Zij was dol op haar vader, later begon ze ook haar moeder erg te waarderen en toen vader overleed werd moeder opgenomen in het huisgezin van Nel.

Broer Cor ging na zijn schoolopleiding in het bedrijf van vader werken en zus Adrie werd onderwijzeres. Dat vak stond Nel ook aan en zij volgde de voetsporen van haar oudere zus en werd, nadat ze enige tijd als gouvernante gewerkt had, onderwijzeres in haar geboortestad Vlaardingen. Over de toestanden in het onderwijs zou ze later onder het pseudoniem K.Dijkstra een boek schrijven: *Onderwijzend personeel*.

Arie

Thuis bij haar kweekschoolvriendin Stien Verschoor, ontmoette Nel Stien's broer Arie. Nel werd uitgenodigd voor een vaarvakantie met de boot van de Verschoren. Hierbij was ook Arie aanwezig. Een en ander had de verloving van Arie en Nel tot gevolg. Ze zouden elkaar lange tijd maar weinig zien, hij studeerde theologie in Amsterdam, zij was onderwijzeres in Vlaardingen. Eén maal in de zes weken ontmoetten zij elkaar in het befaamde restaurant "De Vergulde Turk" in Leiden, dat zo halverwege Amsterdam en Vlaardingen gelegen was. Daar brachten zij de avond in het restaurant door, waarna beiden weer huns weegs gingen. Na 7 jaar verloving trouwde Nel op 28 december 1938 met Arie, die zijn studie voor predikant er op had zitten en dienst deed als hulpprediker in Amsterdam-Noord-Buiksloot.

Arie was artistiek aangelegd, hij tekende en schilderde en schreef gedichten die in *Opwaartsche Wegen* en *Ontmoeting* gepubliceerd werden onder het voor bekenden niet moeilijk te ontcijferen pseudoniem Arie Nelemaat. Tot zijn vriendenkring behoorde ook een tijd de dichter Muus Jacobse. Arie, die zijn opleiding aan de VU genoten had, was een echte wetenschapper. Dat was te merken aan zijn preken, die theologische werkstukken waren en daardoor toch wel moeilijk voor menige kerkganger.

Oorlogstijd

In de oorlog werd Arie predikant in Sint-Pancras. Daar raakte hij betrokken bij het verzet. Hij leidde o.a. in de kerk jongens op om met de wapens om te gaan en op de preekstoel toonde hij zich geen vriend van de bezetter. Dat kon niet lang goed gaan, onderduiken was na enige tijd geboden. Zo kwamen Nel en Arie, met pasgeboren dochter Marja, als onderduikers terecht eerst bij boer Knibbe in Heerhugowaard, daarna bij boer Gootjes in Dirkshorn. Met de familie Gootjes bleef later een jarenlange vriendschap bestaan.

Het gezin

Naast Marja Christina, die op 22 maart 1942 was geboren, werd op 31 mei 1946 een tweede dochter geboren, Diderica Adriana Theodora (kortweg Diet). In het gezin Verschoor was moeder Nel duidelijk strenger dan vader Arie. Daarbij had Nel een vrij grote angst om het welzijn van haar kinderen, zou alles steeds wel goed gaan? Arie had een duidelijk andere stelregel: "wees nooit bang!" hield hij zijn beide dochters meermalen voor.

Als dochter Diet terugkijkt op haar jeugd dan ziet zij, net zoals haar moeder dat

vroeger deed, het gezin waarin zij opgroeide als een veilige haven. Marja geeft hetzelfde aan: een fijne jeugd is het geweest in een heerlijk huis in Vlissingen. Daar was vader Arie beroepen in 1949 en daar zou hij tot 1966 blijven. Sfeer maken was Nel toevertrouwd, zij maakte graag het huis gezellig en kon daar ook erg van genieten. Zij had de sociale rol in het gezin, terwijl haar man meer de huisfilosoof was. Volgens Marja en Diet vulden hun ouders elkaar bijzonder goed aan. Dat vader dominee was daar werd door de dochters niet onder geleden. Er waren geen strenge verboden of geboden, vader had het ook in zijn preken altijd over hoop en vergeving en niet over zonde, hel en verdoemenis. Wel was de zondag een dag van de kerk, de hele dag stond er in het teken van. Ook was men genoodzaakt de vaak orthodoxere levensstijl van vele gemeenteleden te respecteren. En er enigermate rekening mee te houden. Dat was wel eens moeilijk zowel voor de ouders als ook voor de dochters.

Het schrijven

Als jonge vrouw was Nel begonnen met het schrijven van verhalen, waarschijnlijk eerst onder het pseudoniem *Neline*. Het toonaangevende tijdschrift *Opwaartsche Wegen* nam in zijn 8e jaargang, nummer 8 van 1 oktober 1930 een verhaal van haar op onder de titel: *Een droeve tocht*. In dit nummer bevindt Nel zich (nu overigens als N. v.d. Vlis en niet onder pseudoniem) in het gezelschap van Gerrit Achterberg, Roel Houwink, Jan H. de Groot, Wilma en andere grote namen. Aangenomen wordt dat zij tot verder schrijven is aangezet door de bekende auteur P.J. Risseeuw, die ook bij

Opwaartsche Wegen betrokken was. Toch zou zij de Jong-Protestantse richting van dit literaire tijdschrift niet kiezen, zij voelde zich meer thuis bij de zgn. roman voor jonge volwassenen en het kinderboek. In 1931, toen ze net de kweekschool verlaten had, kwam haar eerste boek uit: *Fré's meisjesjaren*, uitgegeven door Kok te Kampen. Vele meisjesromans en kinderboeken zouden daarna volgen.

Domineesvrouw

Na haar huwelijk moest Nel stoppen als onderwijzeres, dat was blijkbaar toentertijd zo bij wet geregeld. Een dominee verdiende toen echter niet veel, daarom waren de revenuen van de boekjes van Nel een goede aanvulling op het gezinsbudget. Dat schrijven was niet een zaak van even gaan zitten en aan de slag. De pastorie was een aanlooppunt voor vele mensen, daarbij kwam het zo uit, dat Arie vaak niet aanwezig was. Nel werd daardoor constant tijdens haar werkzaamheden gestoord. Daarnaast legden de plichten van een domineesvrouw ook veel beslag op haar tijd, vele bezoeken moesten afgelegd worden. Met problemen konden de mensen echter altijd bij Arie terecht, dan nam hij zijn tijd en probeerde hen steeds te helpen. Daardoor werd Arie echt geliefd bij zijn gemeenteleden. Ook de moeder van Nel, die na de dood van haar man in het gezin opgenomen was, speelde een goede rol, zij was er altijd en mede daardoor konden de dagelijkse beslommeringen van Arie en Nel wel eens verlicht worden.

Het schrijven van de boeken ging dus niet zomaar. Toch is het zo dat de beide dochters zich Nel herinneren als een altijd lezende of schrijvende moeder. En schrijvend dan op de oude typemachine, als het winter was in de buurt van de kachel omdat het huis in Vlissingen vreselijk koud was. Veel van wat er uit de typemachine kwam werd eerst door de beide dochters gelezen.

De boeken en wat er bij kwam

In 1934 was het eerste echte kinderboek verschenen: *Greetje* bij uitgeverij Callenbach te Nijkerk. Daar zouden tot 1965 bijna alle kinderboeken van Nel Verschoor-Van der Vlis vandaan komen, uitgezonderd enkele meisjesromans; verhalenbundels en wat schoolboekjes. In totaal schreef Nel zo'n 60 boeken. In veel daarvan werden eigen ervaringen en belevenissen verwerkt, echter op zo'n manier dat niemand zich behoefde te herkennen. Dit had Nel zich voorgenomen toen personen uit haar eerste boek *Fré's meisjesjaren* herkenbaar bleken voor een aantal lezers. Naast haar boeken publiceerde Nel ook in diverse tijdschriften en schreef zij verhaaltjes voor de kinderkalender *Als 't klokje zeven slaat*. Vóór de oorlog werkte Nel mee aan het radioprogramma *Het Kinderuurtje* van de NCRV, waar ze verhaaltjes en versjes voorlas. Over haar werk heeft ze talrijke lezingen gehouden voor clubs en verenigingen van allerlei snit. In dat werk hield ze zich niet op met onnodige zwaarwichtigheid, overdadig getob of aanvallen op het geweten van de jeugdige lezers en daarmee volgde ze naadloos haar levensovertuiging en die van haar man. Zoals de beide dochters het zeggen: de boeken gingen gewoon over het alledaagse leven.

Als Nel niet schreef, dan las ze en werkelijk bijna alles. Diet meldt hierover dat de plaatselijke bibliotheek op een gegeven moment "nee" moest verkopen. Moeder Nel

had samen met de beide dochters en oma de hele bibliotheek uitgelezen. Ook wat Nel niet goed vond, las ze toch uit. Een favoriete auteur was Heinrich Böll en ook Maarten 't Hart en W.F. Hermans werden door haar gewaardeerd. Ook als de familie op reis was werd er altijd gelezen.

De appel en de stam

De beide dochters namen de vaardigheden en gaven van vader en moeder over, Marja schreef in haar middelbare schooltijd al veel, haar interesse voor tekenen en schilderen deed haar echter de kunstacademie kiezen en zij ontwikkelde zich tot beeldend kunstenaar en creatief therapeut. Diet publiceerde al op zestienjarige leeftijd haar eerste meisjesboek en is nu een bekend schrijfster. Daarnaast is zij werkzaam als psychotherapeut. Beiden verlieten al vroeg het ouderlijk huis, Marja om te gaan studeren aan de Kunstacademie te Rotterdam, Diet ging naar de Sociale Academie in Amsterdam. In 1966 nam Arie een beroep aan voor Rotterdam-IJsselmonde, daar ging hij in 1973 met emeritaat. Nel en Arie verhuisden naar Leiderdorp, gelegen tussen de woonplaatsen van hun beide dochters. Daar zijn ze overleden, Arie op 8 juni 1991, Nel op 6 januari 1996.

Betekenis

De betekenis van Nel Verschoor-Van der Vlis voor de protestants-christelijke jeugdliteratuur is behoorlijk groot geweest. Zij was een gewaardeerd en veel gevraagd auteur, hoewel zij niet het lezersbereik en de bekendheid verkreeg van W.G. van de Hulst, Anne de Vries of K. Norel, die allen in dezelfde tijd publiceerden. Zij was een auteur van haar tijd, schreef zorgvuldig opgebouwde verhalen, zonder gezochte christelijke constructies, optimistisch, maar wel met een serieuze ondertoon. De onderwerpen werden altijd gekozen uit het leven van alle dag, een sprookjesvertelster kan Nel zeker niet genoemd worden. Dat het schrijven wel eens moeilijk ging, blijkt uit de van haar bekende uitspraak: "Schrijven is een worsteling en een genade." Nel vond dat je bijna nooit helemaal slaagde met wat je eigenlijk wilde. "Het werk is altijd onvolkomen, maar als je merkt dat de jeugd er van geniet, troost je dat over je eigen tekortkomingen", zei ze in een interview bij haar 25-jarig schrijverschap. Later vatte Nel haar werk als volgt samen "Al mijn boeken hebben dezelfde grondtoon. Dat is om een warm woord te gebruiken: de toon van barmhartigheid. Ik wil de mensen en de kinderen leren, elkaar uit het isolement te halen. In al mijn boeken gaat het erom, dat de hoofdpersoon contact legt met zijn medemens."

R.v.S.

Deze biografische schets kwam tot stand na gesprekken met Marja en Diet Verschoor. Geraadpleegd zijn verder enkele kranteninterviews en het boek *Het glazen huis*, gesprekken met domineeskinderen, door Kees de Leeuw en Cisca Dresselhuys, uitg. Bosch & Keuning, Baarn, 1985.

Illustratie van Sierk Schröder voor *Nienke van de koster* uitg. Callenbach 1940

Bibliografie Nel Verschoor-Van der Vlis

(samenstelling: Diet Verschoor en Richard van Schoonderwoerd)

- 1931 Fré's meisjesjaren (meisjesroman), Kok, Kampen
1933 Loek Bergsma (meisjesroman), Kok, Kampen
1934 Greetje, Callenbach, Nijkerk
1935 Herrieket (meisjesroman), Callenbach, Nijkerk
1935 In de bakkerij, Callenbach, Nijkerk
1935 Wippertje, Callenbach, Nijkerk
1936 Pip uit de woonwagen, Callenbach, Nijkerk
1936 Een jongetje in de sneeuw, Callenbach, Nijkerk
1936 Een zomer van Let Verhage (meisjesroman), Callenbach, Nijkerk
1937 Jonge mensen, (meisjesroman), Kok, Kampen
1937 Er gaat door alle landen, Callenbach, Nijkerk
1938 Twee jongens op de hei, Callenbach, Nijkerk
1939 Onderwijzend personeel (kleine roman onder pseudoniem K.Dijkstra), Kok, Kampen
1939 Wie luistert er mee? (verhalenboek), Kok, Kampen
1939 Joosje, Callenbach, Nijkerk
1939 Pip, Callenbach, Nijkerk
1940 Nienke van de koster, Callenbach, Nijkerk
1940 Langs het donkere bos, Callenbach, Nijkerk
1940 Een avontuur op het water, Callenbach, Nijkerk
1941 Toen Jop van school kwam, Callenbach, Nijkerk
1946 Langs de weg, Callenbach, Nijkerk
1947 Hij zorgt voor u, Callenbach, Nijkerk
1948 Wind in de zeilen (meisjesroman), Callenbach, Nijkerk
1948 Vorstin in goud (50-jarig jubileum Kon. Wilhelmina), Van der Peyl, Oost- en West Souburg
1949 Tegenwind (meisjesroman), Callenbach, Nijkerk
1949 Een dag vol spanning, Callenbach, Nijkerk
1949 Kinderen van één vader, Callenbach, Nijkerk
1949 Het vreemde meisje, Ned. Bijbelgenootschap, Amsterdam
1950 Guus van Gouwe Gerrit, Callenbach, Nijkerk
1950 Wie leest er eens voor? (verhalenboek), Callenbach, Nijkerk
1950 De versierde bakkewagen, Voorhoeve, Den Haag
1951 In de strandhut, La Rivière & Voorhoeve, Zwolle
1951 Kees van Dam op stap, La Rivière & Voorhoeve, Zwolle
1952 Laat de kinderen tot mij komen, Callenbach, Nijkerk
1952 Kees van Dam naar Zeeland, La Rivière & Voorhoeve, Zwolle
1952 Vier jongens en een polshorloge, Callenbach, Nijkerk
1952 Het boek van Inge Brands (roman), Callenbach, Nijkerk
1953 Als Jezus roept, Callenbach, Nijkerk
1953 Kees van Dam in de watersnood, La Rivière & Voorhoeve, Zwolle
1953 Kerstfeest in het witte huis, Callenbach, Nijkerk
1954 Ver van elkander, Callenbach, Nijkerk
1955 Een neger in het dorp, Callenbach, Nijkerk
1955 De man met de ene arm, Callenbach, Nijkerk
1955 Ik heb nooit wat!, Callenbach, Nijkerk
1955 Jaapje, Voorhoeve, Den Haag
1956 Met Brombeer naar de bergen, Callenbach, Nijkerk
1956 Josje en Jaapje in de tunnel, Kok, Kampen
1957 Zonnekind (meisjesroman), Callenbach, Nijkerk
1958 Toen het avond werd, Callenbach, Nijkerk
1958 Josje en Jaapje de snoekenvangers, Kok, Kampen
1958 Ons vertelboek (verhalenboek), Kok, Kampen
1959 De springplank (meisjesroman), Callenbach, Nijkerk
1959 Toen Josje en Jaapje vakantie kregen, Kok, Kampen
1962 Hoog bezoek bij Josje en Jaapje, Kok, Kampen
1962 Kees van Dam naar Luxemburg, La Rivière & Voorhoeve, Zwolle
1964 Er zijn ook anderen, Callenbach, Nijkerk
1982 Ruut en Nienke (= In de strandhut), Reijnders, Hierden
- jaar van uitgifte onbekend:
Tijs en Toos en drie agenten, La Rivière & Voorhoeve, Zwolle
Tijs en Toos en het kromme dijkje, La Rivière & Voorhoeve, Zwolle
Het meisje van de Lekkade (roman), Elisabethbode, Woerden

Verder publicaties in :

Dagblad "De Standaard"

Kinderkalenders "Als het klokje zeven slaat"

literair tijdschrift "Opwaartsche Wegen"

zondagsschoolblad "Kind en Zondag"

tijdschrift voor ouderen "Ziekentroost"

jeugdblad "Vrij en Blij"

orgaan van de bond van meisjesver. op ger.

grondslag "Bouwen en Bewaren"

geïll. chr. tijdschrift "De Jonge Vrouw"

en bijdragen aan de bundels:

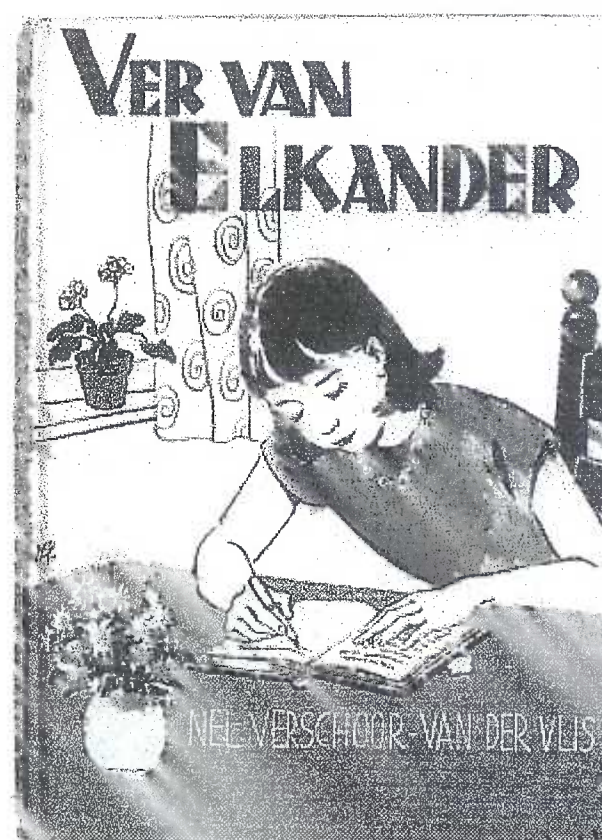
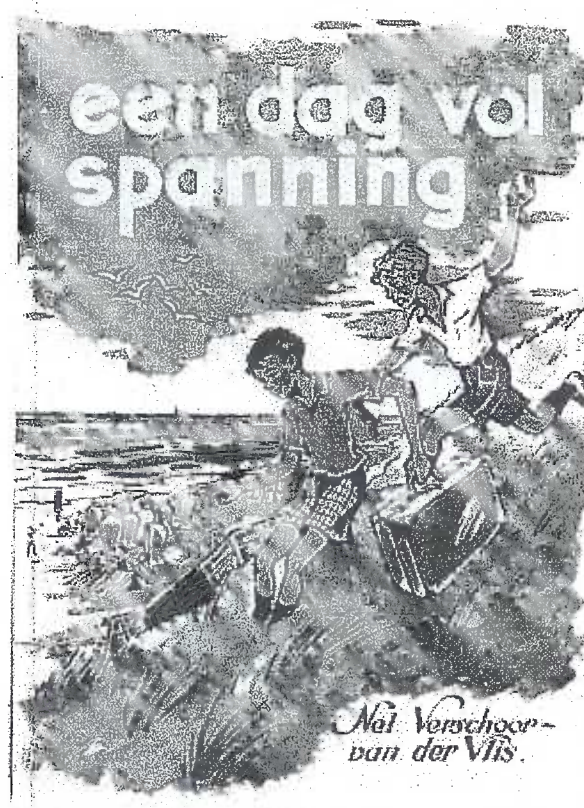
Zoo waren wij (Japie Snoek), Callenbach,
Nijkerk

Er was eens (Een paard op hol en Het kind
in de kribbe), Zomer & Keuning, Wageningen

Kleine Wereld (Niemandsverdrieten) Zomer &
Keuning, Wageningen

Kerstverhalen (Kerstmis op het water), Dijkstra,
Zeist

Tussen licht en donker (Het verhaal van een
brug), Zomer & Keuning, Wageningen

Zeer geachte mevrouw Verschoor, geachte heer,

Vlak voordat het archief van Callenbach overgebracht werd van Nijkerk naar Kampen, en daar voorlopig niet toegankelijk zal zijn, kon de redactie van *Ouwe Bram leeft nog!* inzage verkrijgen in de correspondentie van de auteur Nel Verschoor-Van der Vlis met haar uitgever Callenbach. Vanuit Callenbach werd de correspondentie tot 1964 gevoerd door de heer A. Knottnerus, toenmalig directeur en daarna opgevolgd door G.F. Callenbach. Van de correspondentie is de periode 1941-1978 bewaard gebleven, daarvoor moeten er al contacten geweest zijn, want het eerste boekje van Nel Verschoor-Van der Vlis dat bij Callenbach verscheen was *Greetje* en dateert uit 1934. Na 1964 is de correspondentie beperkt gebleven.

De toon van de onderling gevoerde correspondentie is zeker in de periode van Knottnerus er één van vertrouwelijkheid. Men weet wat men aan elkaar heeft en men weet elkaar te bespelen. Hoewel er wel eens wat opstootjes zijn, merendeels opgezet door Nel en gesust door haar uitgever, zijn de misklinken in de loop der jaren gering. Wel dreigt de auteur zo nu en dan eens met andere uitgevers en ondanks de gemoedelijke maar ook waarderende toon van de heer Knottnerus komt dat er toch enkele malen van. Wel geeft ook Nel regelmatig aan het liefst van al bij Callenbach te blijven.

Veel van de correspondentie gaat natuurlijk over vraag naar en aanbod van nieuwe manuscripten. De inhoud van de boekjes wordt grondig bestudeerd door de uitgever en van commentaar voorzien. Aanpassingen op advies van de uitgever komen dan ook wel voor. Ook hierbij geeft de uitgever echter blijk van zijn waardering voor de auteur, hij draait er nooit omheen, maar weet subtiel mede te delen wat hij wil bereiken. De toon van de auteur in deze tijd is zelfbewust, zo nu en dan enigszins prikkelend om toch vooral haar werk onder de aandacht te houden.

Eind 1964 ontvangt Nel een brief van uitgeverij Callenbach waarin zij op de hoogte gebracht wordt van het feit dat de directie in andere handen is overgegaan. Opmerkelijk is dat daarna de productie van Nel stopt, er komen geen nieuwe titels meer, herdrukken blijven uit. Daarmee is de schrijverscarrière van Nel Verschoor-Van der Vlis al op vrij jonge leeftijd (zij is dan pas in de vijftig) afgebroken. Wel komt in de jaren '70 de herwaardering van Callenbach en worden er weer vele boekjes van haar herdrukt. Nieuwe uitgaven verschijnen echter niet meer.

Een paar brieven kunnen wij onze lezers niet onthouden. Zij geven een aardig beeld van hoe auteur en uitgever met elkaar omgingen.

Uitgeverij Callenbach had te maken met beoordelaars uit de zondagsschoolwereld, die de boekjes recenseerden en zeer zeker bepaalde macht genoten. Eén van de "moeilijksten" was de gereformeerde zondagsschoolcommissie *Jachin*, die in sommige zaken nogal zwaar op de hand was. Zowel uitgevers als auteurs hadden het daar wel eens moeilijk mee.

Op 3 februari 1950 schrijft Knottnerus aan zijn auteur:

*Zeer geachte Mevrouw Verschoor,
Diverse Zondagsschoolboekjes zijn reeds opgegeven aan de drukkerij. Dan zal het toch ook de welaangename tijd worden voor "Twee jongens op de hei". Maar dat moet nog even persklaar gemaakt worden, terwijl we ook aandacht moeten schenken aan de tekeningen. Ook het omslag gaat niet meer. Jammer, al die voordeeltjes gaan er af.*

De beoordelingen waren uitstekend, behalve die van "Jachin". Destijds schreef men o.m. het volgende:

"Als waarschuwing tegen zorgeloosheid, die óók zonde is, heeft dit boekje zeker waarde.

Maar dit doel wordt te veel gemist, doordat deze gedachte te weinig het geheel beheerscht en schuil gaat onder allerlei dingen, die de aandacht hiervan afleiden. Dat het zonde is komt te weinig uit, ondanks 't gebedje waarmee het verhaal eindigt. Het werk van den Heere Jezus wordt slechts even, als terloops aangeroerd; de blijde boodschap, dat Zijn bloed van alle zonden reinigt, blijft op den achtergrond en wordt meer verondersteld, dan duidelijk aangegeven. Ook komen de jongens er wel heel gemakkelijk af. Deze bezwaren beletten ons echter niet, dit verhaal aan te bevelen."

Wat dunkt U ervan? Moet er nog een schepje bovenop? Maar laat het natuurlijk blijven. Uw kinderen misschien nog wel, maar de mijne worden nooit meer zo braaf als in de boekjes staat beschreven.

Gaarne in Uw vriendelijke aandacht aanbevolen.

Met beste groet en de meeste hoogachting,

G.F.Callenbach N.V.

A.Knottnerus, directeur.

Zo nu en dan vroeg Nel Verschoor aan haar uitgever wat boeken toe te zenden, ook vaak bestemd voor haar man. Na de ontvangst van zo'n pakket schrijft zij op 22 november 1952 het volgende:

Geachte Heer,

Wij zijn ons, zo maar, zonder meer, een aap geschrokken!!! Wat een pakket! Sinterklaas is er niets bij. Zeer veel dank, zoals u merkt ook van de "Domineer!", die van vreugde loopt te dansen. Wat zal dat morgen een preek geven, vol van Christelijke blijheid. Werkelijk, nu zou ik gaan denken dat de firma op mijn werk gesteld is. Een klaar bewijs, zult U zeggen. Dank ook voor het prachtige briefpapier, waarvan ik meteen gebruik maak en aldus, volgens U, een goede indruk op U maak, zo dit al niet gebeurd is !! Grijns niet om mijn verslagen zijn!!! Hoe onzinnig uit mijn mond het ook moge klinken; ik ben wat mijn werk betreft zo uit de voegen te slaan, al merkt men dat niet. Ik ben werkelijk klein thuis gekomen de laatste keer (Wel eens goed, zult U wel weer zeggen). Nu, die tijd komt ook voor U. Dit maar weer tussen haakjes bedoeld!!

Dit pakket gaf de burger werkelijk weer moed. In Vlaardingen zouden ze zeggen bij zo'n vent moet je niet vandaan gaan. U weet de juiste snaar te treffen. Zeg dat aan Callenbach. Misschien krijgt U op Uw beurt van hem weer een pakketje, omdat hij er weer op gesteld is U te houden enz. Zo wordt de geschiedenis geschreven, niet waar? Zonder gekheid, veel dank!! Graag ontvang ik na een week, net voor Sinterklaas bedoel ik daarmee, het prentengeval 1) voor mijn arme twee schapen, die tenslotte ook maar in een pastorie opgroeien!!! Om maar van de hak op de tak te springen: wat een papier en wat een letter. En wat een briefje van mijn man, niet!! 2)

Het is allemaal onvergetelijk! Alles goeds ook voor de vrouw des huizes.

Nel Verschoor-Van der Vlis.

1) een bijbels prentenboek voor de 2 dochters ontbrak nog, dit zou een week later pas uitkomen

2) ook dominee Verschoor stuurde een bedankbriefje

In 1956 is Nel Verschoor-Van der Vlis 25 jaar auteur. Er verschijnen interviews met haar in diverse bladen. Op 12 juli 1956 stuurt Knottnerus haar de volgende brief:

Zeer geachte Mevrouw Verschoor, hooggeachte auteur!

Het was al tot de binnenlanden van Nijkerk doorgedrongen, dat een jubileum in de lucht zat bij onze vriendelijke auteur Nel Verschoor-Van der Vlis.

Hoe bestaat het, vijftwintig jaar lang auteur! Onwillekeurig denkt ondergetekende dan nog wel eens aan de tijd, toen er een bezoekje gebracht mocht worden aan Vlaardingen en daar boven op een kamer Juffrouw Van der Vlis achter een bureau zat te tronen. Thans is zij waardig predikantsvrouw, moeder van twee allerliefste dochters. Tóen nog een bescheiden onderwijzeresje, die zo nu en dan eens trachtte haar betere gedachten op papier te zetten, thans een vrouw, met wie uitgevers rekening hebben te houden.

Altijd jammer dat het woord uitgevers nog in het meervoud moet staan! Wij lazen een dezer dagen een interview in een zich noemend Chr. Nat.Dagblad. Over het geheel waren wij het met de inhoud wel eens. Alleen moest daar in geplaatst zijn, dat de bekendheid van deze auteur natuurlijk ook voor een groot deel te danken was aan haar uitgever te Nijkerk! Maar een dergelijke grootmoedigheid mag men van zo'n dagblad niet verwachten. Om op dat beroemde interview nog even verder in te gaan, en nu druk ik me even populair uit, moet men die vlotte, modern geklede dame tegenkomen en dan zo'n portret van haar! Het kan misschien een beroep schelen, dus wat dat betreft moet men ook van die kant de zonzijde zien.

Wat een lange inleiding - hebben dominees ook wel eens last van voordat ze aan de kern komen. Wij in Nijkerk verheugen ons, dat U op zo jeugdige leeftijd het feit mag herdenken van Uw 25-jarig jubileum als auteur.

Uw man zorgt 's zondags wel voor de preek. Laten wij de materiële wens er aan mogen toevoegen, dat wij van harte hopen dat er nog menig pittig boekje van Uw hand het licht zal zien. Wij betreuren het nogmaals, dat Vlissingen zo ver van ons verwijderd is; anders waren wij eventjes een kopje koffie met gebak komen nuttigen.

Daarbij natuurlijk dusdanig de handen geschud, dat de trouwring haast in de knel zou komen. Wij troosten ons met de gedachte aan een volgend bezoek, eventueel ook inclusief koffie en gebak. Dit houden wij dus nog wel eens te goed.

Met dezelfde post gaat een brief aan Uw man. Daarin hebben wij hem voorgesteld samen met U eens uit te gaan om iets te kopen, in welke vorm dan ook, wat onze vriendelijke auteur het aangenaamste vindt.

Met beste groet van huis tot huis.

*Hoogachtend,
G.F.Callenbach N.V.
A.Knottnerus
Directeur.*